

בו את העולם. זהו שפתיב (בראשית
מ) אלה תולדות השמים והארץ
בהבראם, אל תקרי בהבראם
אלא באברהם. ראה שצריכים
יותר קיום, לקח את יעקב ושתף
אותו עם יצחק, וקיים את העולם.
זהו שפתיב ביום עשות ה'
אלהים ארץ ושמים. ועל זה
באברהם ויעקב התקיים העולם.

ומשום כך - כי מעולם המה.
רבי יהודה פתח, ויהי ביום
השמיני, אחר שהשפלים אהרן
באותם שבעה ימים והתעטר
בהם, (באותו שמן משחת קדש עליון) היום
השמיני צריך להשפלים מן
שבעה, שההשלמה על ידי הכהן,
ועל זה העבודה בשמיני,
להתעטר מן שבעה, ושפכהן
יתפקן על אותו (חטא) שחטא (שקבל)
בראשונה.

זהו שפתיב, ויאמר אל אהרן קח
לך עגל, הרי פרשוה עגל ודאי,
לכפר על אותו עגל, שפתיב (שמות
א) ויעשהו עגל מסכה. בן בקר,
מה הטעם בן בקר ולא בן פרה?
אלא שהוא צריך להתפקן אצל
הפרה, לא ראוי להקריב ממנה
אליה. מי ששלח דורון למלך,
ראיתם שיבקח מבית המלך ויתן
למלך? ! אלא דורון לשלח למלך
צריך מבית אחר, ולא מבית
המלך. רבי יוסי אמר, משלו
לשלו לא ראוי. אמר רבי יהודה,
משום כך בן בקר ודאי, ולא בן
פרה.

לחטאת - לטהר על אותו החטא
שחטא בו. ואיל לעלה תמימים.
תמימים! ? תמים הנה צריך
להיות! אם תאמר שאמר על עיל
ועגל - לא כך, שהרי שניהם לא
עולים לעולה, שהרי כתוב לעלה
תמימים, ועגל עולה לחטאת. מה
זה תמימים, וכתוב איל?
אלא אילו של יצחק להקריב אל

אלה תולדות השמים והארץ בהבראם,
אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. חמא
דבעיין קיומא יתיר, נטל ליעקב, ושתף ליה
ביצחק, וקיים עלמא. הדא הוא דכתיב ביום
עשות יי' אלהים ארץ ושמים. ועל דא,
באברהם ויעקב אתקיים עלמא. ובגין כך פי
מעולם המה.

רבי יהודה פתח, ויהי ביום השמיני, לבתר
דאשפתלים אהרן, באינון שבעה יומין,
ואתעטר בהו, (בהוא משח רבות קרישא עלאה) יומא
תמינאה בעיא לאשפתלמא מן שבעה,
דאשלמותא על ידי דכהנא, ועל דא פולחנא
בתמינאה, לאתעטרא מן שבעה. ולא תתקנא
כהנא על ההוא (חובה) דחב (ס"א דקביל) בקדמיתא.

הדא הוא דכתיב, ויאמר אל אהרן קח לך
עגל, הא אוקמוה עגל ודאי, לכפרא על
ההוא עגל, דכתיב (שמות לב) ויעשהו עגל מסכה.
בן בקר, מאי טעמא בן בקר, ולא בן פרה.
אלא איהו בעי לאתתקנא לגבי פרה, לא
אתחזי לקרבא מינה לגבה. מאן דשדר דורון
למלפא, חמיתון דנסיב מבי מלפא, ויהיב
למלפא, אלא דורנא לשדרא למלפא, מבי
אחרא אצטריך, ולא מבי מלפא. רבי יוסי
אמר, מדידיה לדידיה לא אתחזי. אמר רבי
יהודה בגין כך בן בקר ודאי ולא בן פרה.

לחטאת: לדפאה על ההוא חובה דחב ביה.
ואיל לעולה תמימים. תמימים,
תמים מיבעי ליה. אי תימא דעל איל ועגל
קאמר, לאו הכי. דהא תרווייהו לא סלקין
לעולה, דהא כתיב לעולה תמימים, ועגל
לחטאת סלקא, מהו תמימים, וכתיב איל.

אדא אילו דיצחק, לקרבא לגבי פרה, דאדפר
תרי זמני בקרא, חד דכתיב, (בראשית כב)